

— Не искамъ. Ако и черквитѣ почнемъ да обираме...

Тачката пристъпи още по-близо до Гроздана и почти прилѣпи лицето си до неговото.

— Слушай бе човѣче, — и умолително и гнѣвно зашепна той. Не ставай дѣте! За какви черкви ми приказвашъ, не се ли разбрахме. Ще вземемъ само вѣнеца. Ще вземемъ златото на Вълчана и туй-то!

Грозданъ мълчеше.

— Върви, върви! — шепнѣше Тачката. — Стига се е хвалилъ тоя изедникъ. Лъже хората, лъже и Бога. Ти ли ще го жалишъ!

— Да вървимъ! — изведнажъ се съгласи Грозданъ и тръгна напрѣдъ.

Мълвата за златния вѣнецъ и за баснословната му стойностъ не даваше миръ на Тачката. Споменътъ за нѣкогашния обиръ на руския мѣнастиръ бѣше разпалилъ всичката му стрѣвъ и той бѣше рѣшилъ по какъвто и да било начинъ да тури ржка на тая скжпоцѣнность. Грозданъ отблѣсваше увѣщанията му и не се съгласяваше. Но той бѣше готовъ да направи всичко, къмъ което би го тласнала умразата му къмъ Вълчана. Тачката добрѣ знаеше това и нарочно даваше такъвъ видъ на работата, като че и за него по-важенъ бѣше ударътъ, който се готвѣше срѣщу Вълчана, отколкото очакваната користъ отъ кражбата. А това стигаше, за да го послуша Грозданъ.

Тѣ додоха при черковната ограда и се спрѣха прѣдъ малката вратичка. Тачката се покачи на единъ съсѣденъ плетъ и отъ тамъ бързо се прѣхвърли въ черковния дворъ. Вратичката се отвори, пусна Гроздана и веднага се затвори слѣдъ него. И двамата тръгнаха направо изъ високата трѣва. Блѣсна свѣткавица и откри бѣлата сграда на черквата и нѣколко стари гроба наоколо, надъ чийто кръстове се разлюляваха низки храсталаци. Бурята като че остана отвънъ, а тукъ между високитѣ дувари